

Predikan i Kindaholms församling 2017 av Tobias Bäckström

2 sönd. efter trettandedagen

”Livets källa”

5 Mos 5:23-27

Hebr 2:9-10

Joh 5:31-36

Ps: 246, 658, 37, 397, 2

Det har i dagarna kommit ut en bok med titeln: ”Den okände Jesus: berättelsen om en profet som misslyckades”. Utgångspunkten är att bibelns Jesus inte är den samma som den historiska personen Jesus. Författarna presenterar en person vars lära och helande visserligen berör många människor. Han är en provokativ och orädd profet och utmanar samhällsordningen men förutspår inte sitt eget tragiska öde när hans liv slutar på korset. Han var en profet som misslyckades.

Det första man kan säga om boken är: vi har hört det förr. Jesus var inte Guds son, lärjungarna bara hallucinerade när de såg honom uppstånden och det var Paulus som hittade på hela det teologiska paketet som vi idag kallar kristendom.

Nu var i så fall Jesus inte den ende profeten, eller den ende som utgav sig för att vara Messias. Det fanns ganska många vid den tiden. Men hur många har idag hört talas om till exempel Simon bar-Kochba, och hans misslyckade försök att skapa ett messianskt rike i Israel för snart 2000 år sedan? Förmodligen bara ett fåtal som är intresserade av judisk historia. För att inte tala om andra okända profeter och upprorsmakare, som inte ens specialintresserade vet namnet på, helt enkelt för att de inte lämnat efter sig några avtryck i historien. Min poäng är att om Jesus inte hade varit den som evangelierna påstår att han är, hade han också bara blivit en fotnot i historieskrivningen. Någon rörelse kring honom hade aldrig uppstått, den rörelse som gick ut för att berätta det fantastiska som hände den första påskdagen och som nu har vuxit till världens största.

Det som är så fascinerande med Jesus är att det finns en ständigt pågående diskussion om vem han är. Det i sig visar på betydelsen av honom. Vi har inte alls samma diskussion om andra historiska gestalter.

Men när det gäller Jesus kommer det en stadig ström av böcker som diskuterar hans identitet. Och den här diskussionen startade redan under hans livstid. Redan hans samtid insåg att han inte var en vanlig profet, eller ens en vanlig Messias. Han var något mer och de som levde med honom insåg att han var Guds egen son. De var så övertygade att de riskerade allt för detta, de vågade till och med sina egna liv.

Men hur kunde de lita honom? Kanske var de mer godtrogna förr? Idag får vi ju lära oss att inte lita på allt. Särskilt på när vi är ute på sociala medier måste vi ta det som påstås med en nypa salt. Falska nyheter är vanliga. Därför är det viktigt med källhänvisning, att söka källan för det som sägs. Var har uppgifterna kommit ifrån?

Men även Jesus själv hade förståelse över att folk behövde oberoende källor. I dagens evangelium börjar Jesus med att säga: ”Om jag själv vittnar om mig är mitt vittnesbörd inte giltigt”. Vem som helst kan ställa sig upp och säga att han är Guds son, för att vi ska tro på det behövs det något mer, en annan som pekar ut honom.

Jesus hänvisar till Johannes döparen, han som pekade ut Jesus som Guds lamm och den som döper med helig Ande. Men Jesus själv var inte nöjd med bara en människas vittnesmål. De skulle ju kunna vara i maskopi.

Den andra som vittnar om Jesus är Fadern själv. Förra söndagen handlade om Jesus dop. Då kunde alla som var närvarande höra Guds, Faderns röst från himlen: ”Du är min älskade son”. Men Jesus talar här om Faderns *verk* som han utför. Jesus gärningar vittnar om honom. Det räcker inte bara med ord, *orden måste backas upp med handling*. Extraordinära påståenden kräver extraordinära bevis.

De verk som han talar om utförde han när han botade sjuka, gav blinda synen, förvandlade vatten till vin. Det var många som var lockade att ta reda på vem denne märklige man var. Det var säkert många som drogs dit av sensationslystnad. Som inte fick någon djupare tro på honom, trots all de under som de bevittnade.

Men ingen blev ändå oberörd. Folk tvingades ta ställning. Antingen trodde man att Jesus verkligen var Guds Son, eller så tog man avstånd ifrån honom. Det fanns liksom inget utrymme att vara neutral.

Men vi då? Vi som lever idag har ju inte sett Jesus göra under och blicka in i hans härlighet, ändå förväntas vi tro på honom.

Nu är det ingen garanti att komma till tro bara för att man bevittnar ett under, det finns det många exempel på. De mirakler som Jesus utförde tjänade oftast bara till att väcka nyfikenhet och intresse. Många som sen stillat sin nyfikenhet vände tillbaks igen. Men så fanns det de som upptäckte ett djupare behov av Jesus. De bar på en inre längtan i sina liv efter något mer. Om Gud själv är livets källa behöver våra liv tillgång till denna källa. Ett under är en engångshändelse och minnet av det kan blekna med tiden. Men att han ständigt tillgång till Livets källa är annorlunda, då kan vi få ständig påfyllning.

Att leva nära Jesus är att leva av denna källa, genom bön, gudstjänst och nattvard. I brödet och vinet får vi ta emot Kristus själv.